

Fri oss fra det onde! Luk 11: 4.

Et gudfryktig menneske har lært å være mistenkelig overfor sitt eget falske hjerte. Han har fått erfare fiendens farlige bedrag, og har innsett at han må være på vakt overfor den ondskapen han ennå ikke ser og kjenner klart nok. Han frykter for djevelens «listige angrep».

Men så har også dette mennesket den trøstens utvei straks å vende seg til vår trofaste Gud, som ser alt, med bønn om at han må ta seg av dette og avverge alt ond. Og dette uttrykker han da enkelt i bønningen med «det onde»: «Frels oss, trofaste Gud, fra alt ondt, også fra det vi ikke forstår. Du som ser alle djevelens og vårt eget hjertes skjulte garn og snarer. Du som har sagt vi skal påkalle deg i all vår nød; frels oss du!»

Noe av det som tynger Guds barn mest, er når de sukker: «Jeg vet jo at jeg aldri bevisst vil være falsk, eller forsvare noe som er galt. Men jeg er så redd for at hjertet mitt skal bedra meg. Og jeg vet jeg mangler den nødvendige kraften. Men jeg vet ikke hvor feilen er».

Tenk for en usigelig trøst det er, når en lever i slikt et mørke og frykt for noe ukjent ondt, da å få kaste all sin bekymring over på den trofaste Herre, som selv har lært oss å be: Fri oss fra det onde! Og få si til ham: «Frels meg fra nettopp det onde du ser og kjenner til hos meg, men som er skjult for meg! Ta du bort det du ikke godtar, du trofaste, allmektige Gud. Og gi meg så, du, det som jeg mangler!»

Og her må vi da ha klart for oss at Gud er den eneste som virkelig kan ransake og kjenner det falske hjertet vårt rett. Han kjenner også Satans dybder. Vi skal også huske på at Gud aldri har sagt at vi skal kunne ransake hjertet. Men tvert imot. Dette er Herrens egne ord: «Hjertet er sveikefullt, mer enn noe annet. Hvem kjenner det? Jeg, Herren, ransaker hjertet. Jeg prøver nyrer».

Her slår Herren uttrykkelig fast at det ikke er noe menneske som kan ransake hjertet, og sier han er den eneste som kan dette. David var særdeles rikt åndelig utrustet. Og når den profetiske Ånd var over ham, kunne han se tusen år fram i tiden. Men selv han kunne ikke gjennomskue sitt eget hjerte. Vi ser ham vende seg til Gud og ber: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine tanker og motiver!»

Dernest må vi også ha klart for oss at Herren er den eneste som kan rette opp det som er galt hos oss. Han har aldri sagt: Dere skal skape nye hjerter i dere. Men tvert imot sier han: Jeg – jeg skal ta steinhjertet bort fra deres kjød, og gi dere et mykt, bøyelig hjerte. Dette var noe også David måtte vende seg til Gud og be om: «Gud, skap i meg et rent hjerte, og gi meg en ny og viselig ånd!»

Når nå Gud selv har sagt at ikke vi, men han, er den eneste som både kjenner hjertet vårt, og kan rette opp det som er galt. Og nå her lærer oss nettopp å be om dette. Da bør vi jo også med stor forventning vende oss til ham når det er mørkt for oss.

Han er jo en trofast Gud. Han vil ikke svikte den som frykter Gud, som dømmer seg selv og gjerne vil følge alt hans ord, selv det som aller mest døder den gamle Adam. Da kan vi være sikre på at han også skal gjøre det vi ber om. Han vil selv ta på seg hele ansvaret for at vi blir frelst, og redde oss fra alt som er ondt og farlig, selv det vi ikke forstår. Han har jo selv lært oss å be: Fri oss fra det onde!

Det som er ennå mer vanlig, er at vi, når vi fristes, nok forstår hva som er galt, men kan likevel selv ikke gjøre oss fri fra det. Jeg innser at forskjellige ting er synd. Ser at det er djevelen som strever for å føre meg ut i det. Men er likevel ikke i stand til å fri meg ut fra dette.

Det har allerede «tatt meg til fange under syndens lov som er i lemmene mine». Det som holder meg fast kan være sinne, hat, urene lyster, begjær etter noe som tilhører andre o. s. v. Jeg vet det er synd. Jeg ser det farlige i dette og det piner meg virkelig. Likevel er jeg ikke i stand til å hindre at hjertet og tankene mine trekkes mot dette.

Det kan etter hvert plage meg så sterkt at jeg holder på å gi fullstendig opp. Jeg føler jeg går fortapt hvis ikke Gud forbarmer seg over meg og frelser meg.

Da lærer jeg hva som ligger i bønnen: Fri, ja fri oss fra det onde! Å, fall da straks på kne og be. Og husk da på at i en slik situasjon er vi prisgitt en fiende som ingen makt i himmel eller på jord kan rå med, – uten en éne: Den ene allmektige, som også høytidelig forkynte: «Jeg, jeg er Herren, og foruten meg er det ingen frelser».

Luther sier: «Rør deg ikke, for selv å prøve å overvinne synden. For da kommer den til å røre seg så kraftig mot deg at du går evig fortapt». Nei, her gjelder det for alvor å bare ta sin tilflukt til vår trofaste, allmektige Herre, og be: Frels oss fra det onde!

Da vil det bli en veldig trøst for oss, når det virkelig går opp for oss hva det betyr at det er Herren selv som har lært oss å be til ham. Vi burde da tro at Herren selv ikke ville drive gjøn med barna sine når de er i nød! Det var ikke det han ville med å lære oss denne bønnen.

Nei, han hadde virkelig som mål å redde og frelse oss. Han sier også uttrykkelig: Kall på meg på nødens dag, så skal jeg utfri deg, og du skal prise meg.